

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Brnění, o. s.**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1935/18, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, odbor kultury, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **BM Media Production, s. r. o.**, se sídlem Rumiště 346/8, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2012, č. j. MMB/0317655/2012, sp. zn. 7300/OK/MMB/0297937/2012/2, ve věci odmítnutí části žádosti o poskytnutí informace,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru kultury, ze dne 19. 9. 2012, č. j. MMB/0317655/2012, sp. zn. 7300/OK/MMB/0297937/2012/2, a rozhodnutí Národního divadla Brno, příspěvkové organizace, ze dne 6. 8. 2012, č. j. R 120/2012, **se z r u š u j í** pro nezákonnost.

Národnímu divadlu Brno, příspěvkové organizaci, jako povinnému subjektu **se n a ř i z u j e p o s k y t n o u t** veškeré informace požadované žalobcem v jeho žádosti ze dne 20. 7. 2012, tj. (i) úplnou smlouvu o spolupráci uzavřenou

povinným subjektem se společností BM Media Production, s. r. o. dne 9. 12. 2011 a (ii) úplné závěrečné vyúčtování akce: Ples před oponou 2012, schválené dne 3. 2. 2012, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí Národního divadla Brno, příspěvkové organizace (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 6. 8. 2012, č. j. R 120/2012, kterým bylo v souladu s § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), rozhodnuto o odmítnutí části žádosti žalobce ze dne 20. 7. 2012, v níž požadoval poskytnutí informací: „...*týkajících se financování Plesu před oponou 2012:*

- *smlouvu o spolupráci s firmou BM Media,*
- *vyúčtování plesu (tj. hlavně kolik stál, jaké byly příjmy, jaké výdaje, kolik zbylo).“*

Povinný subjekt sice žalobci v příloze svého rozhodnutí poskytl kopie požadovaných dokumentů, tj. (i) smlouvu o spolupráci uzavřenou povinným subjektem se společností BM Media Production, s. r. o. dne 9. 12. 2011 (dále jen „smlouva“ či „smlouva o spolupráci“) a (ii) závěrečné vyúčtování akce: Ples před oponou 2012, schválené dne 3. 2. 2012 (dále jen „závěrečné vyúčtování“), avšak anonymizoval v nich některé číselné údaje – finanční částky s tím, že se nejedná o informace vzniklé s použitím veřejných prostředků. Dle povinného subjektu jde o informace, které vznikly bez použití veřejných prostředků, protože je zajišťoval jeho smluvní partner – společnost BM Media Production, s. r. o. (dále též „osoba zúčastněná na řízení“) – a tento vyjádřil v dopise ze dne 23. 4. 2012 výslovný nesouhlas s jejich poskytnutím ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích.

Tento závěr pak k odvolání žalobce potvrdil i žalovaný s tím, že povinný subjekt v kopiích poskytnutých dokumentů správně anonymizoval náklady, které financoval a o kterých účtoval pouze smluvní partner – osoba zúčastněná na řízení. Důsledkem toho, že anonymizované údaje jsou uvedeny v dokumentu schváleném statutárním orgánem povinného subjektu (tj. ředitelem divadla), který má povinný subjekt k dispozici, nemůže být povinnost tyto údaje poskytnout. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích by poté podle žalobce postrádalo jakýkoli omezující charakter.

Žalovaný proto potvrdil rozhodnutí povinného subjektu a současně zamítl odvolání žalobce, který proti tomuto rozhodnutí podal žalobu.

II. Obsah žaloby

Žalobce – obdobně jako ve své žádosti i v odvolání – uvedl, že jak smlouva na pořádání oficiálního brněnského plesu v opeře (Plesu před oponou), tak vyúčtování této akce nemůže být ani z části skryto veřejnosti. A nic na tom nemění ani to, že ples byl pořádán v koprodukcii (provedené na základě smlouvy o spolupráci). Dle žalobce finanční částky uvedené ve smlouvě i v závěrečném vyúčtování nespádají pod dikci § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích, neboť se nejedná o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků.

K samotnému obsahu smlouvy, resp. anonymizovaným položkám žalobce konstatoval, že se jedná o sumy, které v době podpisu smlouvy ještě nebyly odrazem reality (žádné dary ani sponzorské příspěvky neexistovaly). A hlavně pak poukázal na to, že se jedná o smlouvu uzavřenou s povinným subjektem, která se týká pořádání oficiálního reprezentačního plesu města Brna pod záštitou primátora (R. O.), a proto je i celý její text na základě žádosti podle zákona o informacích povinný subjekt povinen poskytnout.

Co se týče závěrečného vyúčtování, v něm jsou již finanční položky odrazem reality. Jde přitom o dokument, který je nutně celý součástí účetnictví povinného subjektu a který je třeba také plně poskytnout. Na základě ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích nelze anonymizovat jednotlivé položky v účetnictví; sdělení, kolik činily jednotlivé položky v závěrečném vyúčtování, nelze dle žalobce vůbec považovat za informaci ve smyslu citovaného ustanovení, pod něž mohou spadat např. stavební plány, libreta, scénáře či obrazy (nikoli čísla v účetních kolonkách). Argumentace žalovaného i povinného subjektu by měla nějakou logiku, pokud by se účetnictví obou stran smlouvy vedlo zcela odděleně a strany si nemusely nic sdělovat. Ze smlouvy však plyne opak, přičemž závěrečné vyúčtování probíhalo v režii povinného subjektu a je tedy jeho vlastním dokumentem a jako takový musí být bez dalšího poskytnut.

V závěru žalobce ještě zdůraznil veřejnoprávní charakter povinného subjektu, jakož i oficiálního reprezentačního plesu města Brna, který už jen z principu nemůže mít před veřejností utajené financování. Přístup k informacím je základním (politickým) právem ve smyslu Listiny základních práv a svobod a je možné ho omezovat jen v krajním případě, což projednávaný případ jistě není. Proto žalobce navrhl krajskému soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí povinného subjektu a současně nařídil poskytnutí požadovaných informací.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na tom, že bylo nutno odlišit, které náklady byly v době podání žádosti skutečně financovány z veřejného rozpočtu a které byly hrazeny ze soukromých zdrojů, a to bez ohledu na skutečnosti, že povinný subjekt měl na základě

smluvně zakotvené povinnosti svého partnera (společnosti BM Media Production, s. r. o.) k dispozici i jím poskytnuté údaje a že akci poskytl záštitu primátor města Brna.

Povinný subjekt v kopiích anonymizoval pouze finanční částky hrazené dle předmětných smluv smluvním partnerem. Anonymizované částky tvořily součást závěrečného vyúčtování pouze za účelem provedení celkové rekapitulace a výpočtu celkového hospodářského výsledku a zisku akce. Smluvní partner následně přípisem ze dne 23. 4. 2012 nedal povinnému subjektu souhlas s poskytnutím těchto údajů. Na základě pouhého uvedení požadovaných informací v dokumentu schváleném statutárním orgánem povinného subjektu, který měl povinný subjekt k dispozici na základě smluvně zakotvené povinnosti, nelze dovodit, že měl povinný subjekt tyto informace žalobci poskytnout. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Osoba zúčastněná na řízení

Společnost BM Media Production, s. r. o. ve svém oznámení ze dne 27. 2. 2014, kterým sdělila, že hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, sice uvedla, že má pro krajský soud přínosné informace, které by mohly být nápomocné spravedlivému rozhodnutí. Žádné takové informace ovšem neuvedla a k věci samotné se nijak nevyjádřila ani poté, co jí byla zaslána žaloba, vč. vyjádření žalovaného.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ex off), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

O žalobě krajský soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Podstatou žaloby byl nesouhlas žalobce s postupem žalovaného potažmo povinného subjektu, který odmítl poskytnout žalobcem požadované informace s odkazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích. Jednalo se tedy o posouzení toho, zda v daném případě bylo po právu aplikováno citovaného ustanovení zákona o informacích, které představuje jeden ze zákonem přímo předvídaných a tolerovaných důvodů pro omezení přístupu k informacím.

Právo na svobodný přístup k informacím patří mezi základní (politická) práva vyplývající z čl. 17 Listiny základních práv a svobod, který v odst. 5 zvláště zdůrazňuje informační povinnost veřejné moci, již lze zúžit pouze na základě zákona, jsou-li k tomu dány legitimní důvody, které korespondují s hledisky danými v odst. 4, tj. bezpečností státu, veřejnou bezpečností, ochranou veřejného zdraví a mravnosti a ochranou práv a svobod druhých.

A právě poslední z uvedených hledisek je oporou pro omezení práva na informace podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích, který stanoví: „*Povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí*“.

Z citovaného je zjevné, že účelem omezení práva na informace je v daném případě ochrana práv a svobod druhých, resp. třetích osob, které samy o sobě povinným subjektem podle zákona o informacích nejsou a předmětné informace povinnému subjektu sdělily dobrovolně. Jinými slovy, jde o ochranu takových informací, které se do dispozice povinného subjektu dostaly na základě volního jednání třetích osob, které nebyly povinny předmětné informace sdělovat (a k jejich poskytnutí nedaly souhlas).

Na základě znění § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích lze přitom vysledovat tři možné varianty postupu při poskytnutí/neposkytnutí informací, které lze s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014 – 41, shrnout následovně:

- a) osoba, jež informaci předala, měla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem,
 - b) osoba, jež informaci předala, sice neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, ale s poskytnutím informace souhlasila,
 - c) osoba, jež informaci předala, neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, a ani nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.
- V případech sub a) a b) se informace poskytne, v případě sub c) nikoliv.

Všechny uvedené varianty se však týkají toliko těch informací, které vznikly bez použití veřejných prostředků. To je tím základním předpokladem pro aplikaci předmětného omezení práva na informace a současně též podstatou projednávané věci, protože podle žalovaného potažmo povinného subjektu se o právě takovou informaci částečně jednalo, a proto také došlo k odmítnutí části žádosti žalobce; konkrétně se jednalo o anonymizaci některých (číselných) údajů obsažených jednak ve smlouvě o spolupráci se společností BM Media Production, s. r. o. při pořádání akce: Ples před oponou (reprezentační ples města Brna pod záštitou primátora Statutárního města Brna Romana Onderky), jednak v závěrečném vyúčtování této akce s tím, že tyto údaje – informace vznikly výhradě z činnosti jmenované společnosti, a tudíž i bez použití veřejných prostředků.

Legální definici pojmu „informace vzniklá bez použití veřejných prostředků“ zákon o informacích neobsahuje a je tedy otázkou, co vše lze pod tento pojem zahrnout a ve výsledku tak vyjmout z práva na informace.

Při hledání odpovědi na tuto otázku lze sice vyjít z vymezení pojmu veřejné prostředky v zákoně č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších předpisů, který v § 2 písm. g) považuje za veřejné prostředky: „*veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu nebo jiné právnické osobě uvedené v písmenu a)*“, přičemž § 2 písm. f) pak vymezuje, že veřejnými financemi jsou: „*veřejné příjmy a veřejné výdaje*“. Nicméně k nalezení odpovědi na danou otázku toto vymezení významněji nepřispěje. Naopak v případě důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým byla provedena mj. i novela zákona o informacích,

lze z určitých – byť obecných – postulátů a zásad vyjít. Před touto novelou totiž § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona zněl tak, že: „*Povinný subjekt informaci neposkytne, pokud byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí*“.

K tomu, že se současně musí jednat o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, tedy došlo až avizovanou novelou zákona o informacích, kterou byla s účinností ode dne 23. 3. 2006 implementována do českého právního řádu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru, a která ve svém návrhu – shodném s nyní posuzovaným zněním – § 11 odst. 2 písm. a) konstatuje toto: „*Pokud informace, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, vznikne za použití prostředků ze státního rozpočtu, rozpočtu územního samosprávného celku nebo fondu zřízeného zvláštním zákonem, měla by být informace občanovi k dispozici (pokud není z poskytování vyloučena jiným zákonným důvodem), bez ohledu na případný souhlas či nesouhlas třetí osoby – původce informace. Zásada transparentnosti v širším pojetí je jedním ze základních principů uplatňování veřejné moci a také základním požadavkem Směrnice.*“ [viz sněmovní tisk č. 991/0, důvodová zpráva, zvláštní část, k bodu 21 (§ 11 odst. 2 písm. a), 4. volební období 2002 – 2006, digitální repozitář, www.psp.cz].

S ohledem na zmíněnou zásadu transparentnosti požadovanou směrnicí 2003/98/ES lze tedy dle názoru krajského soudu korektně dovodit základní smysl a účel nejen zmíněné novely zákona o informacích jako celku, ale i současného znění § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích, kterým je ochrana informací získaných od třetích osob, avšak při současném zachování maximální možné míry využití práva na informace, jakožto základního (politického) práva – viz výše.

Jinak řečeno – je na místě poskytnout ochranu třetím osobám a omezit tak právo ostatních na informace pouze v případě, jde-li skutečně o informace původní a vzniklé výhradně z činnosti těchto třetích osob bez jakékoli jasné, přímé souvislosti s veřejnými prostředky (veřejnými výdaji či příjmy). To znamená, že nelze neposkytnout takové informace, které vznikly zjevně v souvislosti s využitím veřejných prostředků, k němuž v projednávaném případě došlo. Tuto skutečnost nelze nijak zpochybnit. Jednalo se o oficiální reprezentační ples pořádaný povinným subjektem, který je příspěvkovou organizací, tj. právnickou organizací veřejného práva zřízenou územním samosprávným celkem – statutárním městem Brnem – k plnění úkolů ve veřejném zájmu. Stejně tak nelze zpochybnit souvislost těchto veřejných prostředků ve vztahu k informacím – údajům o finančních částkách, které povinný subjekt nezákonně anonymizoval, neboť nejde o informace poskytnuté třetí osobou (zde: spolupořádající společností BM Media Production, s. r. o.), které by vznikly bez použití veřejných prostředků ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích.

Jak již bylo uvedeno shora, aby se jednalo o informace tohoto druhu, muselo by jít o informace původní, vzniklé výhradně v činnosti třetí osoby; typově je možno zmínit např. žádosti, jimiž se zahajuje správní řízení či podněty, na jejichž základě je povinnými subjekty vedeno řízení z moci úřední (shodně srov. Furek, A., Rothanzl, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy, komentář, 2 vydání, Praha, Linde 2012, s. 418).

V daném případě se ovšem nejednalo o žádné takové ani jim podobné, původní informace podané povinnému subjektu separátně třetí osobou. Předmětem žádosti žalobce o poskytnutí informace byla: (i) smlouva uzavřená příspěvkovou organizací obce, resp. statutárního města jakožto povinným subjektem a (ii) na ni navazující závěrečné vyúčtování zpracované povinným subjektem, tedy dokumenty, na jejichž vytvoření přímo participoval a (spolu)vytvářel je přímo povinný subjekt. Podle názoru krajského soudu jde tedy jednoznačně o informace, které je nutno zahrnout typově mezi výstupy z činnosti povinného subjektu a které je nutno beze zbytku poskytnout, ledaže by tomu bránil nějaký jiný zákonný důvod omezení práva na informace – k tomu viz dále.

Skutečnost, že některé z podkladů pro uzavření smlouvy či zpracování závěrečného vyúčtování vznikly a byly dodány třetí osobou, přitom na přijatém závěru krajského soudu nic nemění. Z hlediska uzavíraných smluv a navazujících povinností smluvních stran nejde o nic neobvyklého, naopak je běžné, že při uzavírání smluv, jakož i v důsledku smluvního vztahu samotného, dochází k dodání určitých podkladů a údajů – informací. Nicméně na tyto informace je nutno nahlížet tak, že byly dále zpracovány, zahrnuty do výstupů z činnosti povinného subjektu a jako takové je třeba tyto informace poskytnout bez jakéhokoli blokování dílčích informací v podobě jejich anonymizace. A to platí tím spíše, že v čl. III., bodu 6. smlouvy o spolupráci byl zakotven závazek rozdělení zisku z pořádané akce rovným dílem; o to více bylo nutno odkrýt kompletní financování celé akce vůči veřejnosti, jak správně poukázal žalobce.

V opačném případě by bylo možno některé z těchto informací – tvořících zjevně jeden funkční celek – odfiltrovat a zcela bezdůvodně je zatajit, což nepochybně nebylo úmyslem zákonodárce (tzv. ratio legis), jenž navíc následně přijal novelu zákona o informacích provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., kterým implementoval právo EU, včetně zásady transparentnosti. Tato zásada by byla ve výsledku naprosto popřena obdobně jako kontrola nakládání s veřejnými prostředky, což nelze akceptovat. Právě právo na informace je totiž velmi významným (a mnohdy jediným) nástrojem veřejné kontroly, která je pilířem fungování demokratické společnosti vůbec.

Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích tedy nebylo na místě aplikovat, neboť žalobce nepožadoval takové informace, které by bylo možno kvalifikovat jako informace třetí osoby – společnosti BM Media Production, s. r. o. – vzniklé bez použití veřejných prostředků; proto ani nesouhlas jmenované společnosti s poskytnutím požadovaných informací nebyl na místě a nemá žádnou relevanci. A pro úplnost lze pouze dodat, že tato společnost vstoupila do smluvního vztahu s povinným subjektem sama, z vlastní vůle a její souhlas či srozumění lze vztáhnout i na případné poskytnutí informací souvisejících s tímto vztahem. Podepsáním smlouvy vyjádřila společnost BM Media Production, s. r. o. vůli participovat na akci s využitím veřejných prostředků, a proto musela počítat se všemi konsekvencemi z toho plynoucími, z nichž klíčovou je v kontextu projednávané věci právě transparentnost financování celé akce a s ní související možnost veřejné kontroly, k níž neoddělitelně náleží i právo na poskytnutí informací (zde: v podobě samotné smlouvy a navazujícího závěrečného vyúčtování).

Využití veřejných prostředků každého územního samosprávného celku – byť prostřednictvím jím zřizované příspěvkové organizace – musí být transparentní a v maximální možné míře přístupné veřejnosti vykonávající veřejnou kontrolu skrze právo na informace. Toto právo není samoúčelným a jak již konstatoval i Ústavní soud (např. v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, č. 123/2010 Sb.), jeho smyslem a účelem je především veřejná kontrola výkonu státní, resp. veřejné moci.

VI. Shrnutí a závěr

S ohledem na vše výše uvedené lze shrnout, že žalovaný potažmo povinný subjekt pochybil tím, že v dané věci nedůvodně aplikoval ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích a nezákonně tak omezil právo žalobce na poskytnutí požadovaných informací.

Krajský soud proto rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí povinného subjektu, zrušil pro nezákonnost a současně v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona o informacích (jako *lex specialis* k obecné úpravě v s. ř. s.) nařídil povinnému subjektu poskytnout veškeré informace požadované žalobcem v jeho žádosti ze dne 20. 7. 2012; ke splnění této povinnosti určil žalobcem požadovanou náhradní lhůtu, kterou vzhledem k zákonné lhůtě pro poskytnutí informace na žádost považoval za přiměřenou.

V souladu s relevantní judikaturou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 – 86, publ. pod č. 2128/2010 Sb. NSS) přitom krajský soud vážil, zda zde *prima facie* není dán některý z dalších dosud neaplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti a dospěl k závěru, že tomu tak není. Ostatně žalovaný v tomto směru žádný jiný – do úvahy připadající – důvod k odmítnutí žádosti neuvedl, ačkoli tak v daném řízení nepochybně učinit mohl, stejně jako osoba zúčastněná na řízení (společnost BM Media Production, s. r. o.).

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

Za důvodně vynaložené náklady vzal krajský soud zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč; tuto částku – uplatňovanou též v samotné žalobě – je tedy povinen žalovaný zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože krajský soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. 10. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu